

Vellesa—Invalidesa

per
JOSEP MIR I MIR

Es sabut que l'edat comporta una disminució notòria d'aptituds, les quals minven en proporció geomètrica i assenyalen una manifesta inferioritat per al treball; d'això resulta una minva més o menys en els ingressos professionals, que no podrà tenir cap compensació, perquè d'any en any veurem desfer-se ràpidament una clientela que tant ens costa d'edificar.

I no hi ha lluita possible: on hi hagi un company en la plenitud del seu exercici i hi vagi un recent sortit de les aules, començarà a entaular-se una lluita natural, i pocs anys passaran sense que s'estableixi l'equilibri, i al cap d'uns quants anys més, no molts, el jove s'anirà apoderant progressivament i ràpida de totes les posicions, sense emprar altra arma, per desallotjar el vell, que el factor temps. No ha ocorregut sinó que la Naturalesa s'ha valgut de la vellesa, per convertir aquell metge ple de vigor i energia en una ruïna, i del qual ningú no necessita ni tan sols el consell.

* * *

Al meu concepte, Vellesa i Invalidesa no poden separar-se, han de fondre's. S'han d'encloure en el nostre actual Reglament, sense constituir *mai* Secció apart; i el dret a ella no pot fixar-se més que en termes generals, és a dir, en complint fatalment certa edat, que en la meua proposició fixo a 65 anys, i faig d'ella dos graus i un tercer confós completament amb la Invalidesa total; i així dic:

Als 65 anys, sense més dades que les necessàries per acreditar aquesta edat, l'associat percebrà un terç del subsidi d'Invalidesa, o siguin 50 pessetes mensuals per grup a què estigui inscrit.

Als 70 anys, percebrà l'associat dos terços de l'esmentat subsidi o siguin 100 pessetes mensuals i per grup.

Als 75 anys ha de tenir dret a percebre tota la quota d'Invalidesa, o siguin 150 pessetes mensuals i per grup, fins al terme de la seva vida.

Això, sense preocupar-nos de sí segueix o no treballant... que tot allò que pot minvar als companys un vell de 70 i tants anys—exceptuant comptandíssimes excepcions—no és suficient per acabar tranquil·lament els seus comptats anys de vida.

I he de fer aquí una salvetat, *interessantíssima* en el meu concepte. Vellesa i Invalidesa són *incompatibles*, és a dir: un vell pot passar a invàlid, però no pot cobrar els dos subsidis al mateix temps; o sigui, que la Invalidesa pot ocórrer dins de la Vellesa, deixant la segona pensió *temporalment* per la primera. I una vegada passat el *succès patològic fortuit de la vida*, o sigui donat d'alta de la seva malaltia, tornarà a l'estat normal, a la pensió de vellesa, fins que pugui presentar-se un nou estat patològic abans d'ocórrer la mort.

Però en arribant als 75 anys, s'ha de considerar el company en *repòs absolut*, és a dir, invàlid total natural; i renunciarà bonament al seu treball un company sempre que sàpiga que té assegurades les seves escasses necessitats.

* * *

El problema, segons sembla paorós per afrontar aquesta enorme càrrega que se'ns presenta, fa difícil la meua proposició, puix que no entenc gaire en nombres, i tanmateix crec no equivocar-me en molt deixant per sentat que es tracta principalment d'acumular interessos.

Jo proposaria de pagar una quota de compensació no molt gran i em limitaria a triplicar les que regeixen actualment en els grups d'Invalidesa del segon endavant, o sigui: als 31 anys, 9 pessetes; als 41, 45 pessetes; als 51, 195 pessetes; i als 60, 705 pessetes, i la derrama fixa en dues pessetes